

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **M. E.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2014, č. j. 22 A 69/2013 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2013, čj. MPSV-UM/7860/13/9S-ZLK, sp. zn. SZ/454/2013/9S-ZLK, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně (dále jen „Úřad práce“) ze dne 18. 3. 2013, č. j. MPSV-UP/289921/13/AIS-ZDP, kterým Úřad práce nepřiznal žalobci průkaz osoby se zdravotním postižením. Žalobce nebyl posouzen jako osoba, která by ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o poskytování dávek“), ve znění účinném do 30. 11. 2012, nebyla schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace [§ 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů]. Zároveň nebyl žalobce uznán osobou závislou na pomoci jiné osoby podle zákona o sociálních službách, protože nezvládal z potřebných tří nebo čtyř základních životních potřeb (§ 7 a § 8 tamtéž) toliko dvě základní životní potřeby – osobní aktivity a péči o domácnost [§ 9 odst. 1 písm. h) a j) tamtéž].

[2] Žalobce podal dne 20. 8. 2013 žalobu proti rozhodnutí žalovaného s tím, aby krajský soud rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci byly uhrazeny případné náklady řízení. Žalobce předně brojil proti tomu, že posudkoví lékaři učinili závěr o jeho zdravotním stavu bez jeho přizvání k jednání. Proto si nemohli učinit objektivní představu o rozsahu postižení. Průkazka ZTP umožňovala žalobci dopravu k lékaři do specializovaného zařízení Fakultní nemocnice Olomouc a jejím odnětím ztratil žalobce tuto možnost. Žalobce dále uvedl, že byla porušena jeho práva pacienta a že posudkové hodnocení i závěr doplňujícího posudku na straně 3 se nezakládaly na pravdě. Kolaps mu způsobilo špatné dávkování léku předepsané ošetřujícím lékařem. Posudkoví lékaři nevzali v potaz, že žalobce nebyl schopen bez ortopedických pomůcek chůze delší než 30 metrů, stoupání po schodech a neřízeně padal. Žalobci navíc nebylo umožněno nahlédnout do rozhodnutí s odůvodněním, že se jedná o formalitu.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 22 A 69/2013 - 32, rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud předně uvedl, že řízení o průkazu osoby se zdravotním postižením podléhá soudnímu přezkumu podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 110/2009 - 49, č. 2018/2010 Sb. NSS (tento a všechny ostatní rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné na: www.nssoud.cz), a dále soudní přezkum vyplývá i z ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů. Přezkumem rozhodnutí pak krajský soud dospěl k závěru, že zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů vyvolával pochybnosti o objektivním posouzení věci. Šetření ze dne 20. 9. 2012 vedla toliko sociální pracovnice, a proto nemělo dostatečnou vypovídající hodnotu. Krajský soud dále nepokládal za správné, že byla posouzena mobilita a orientace žalobce bez jeho účasti na posudkovém jednání. Žalobce měl být k jednání přizván v souladu se základními zásadami správního řízení (§ 4 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů); výjimkou by byly jen případy zvláštního zřetele hodné, které by ale měly být náležitě odůvodněny. V projednávaném případě Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „Posudková komise“) toliko uvedla, že jednala v nepřítomnosti žalobce a podkladová dokumentace byla dostatečná k přijetí posudkového závěru. Krajský soud pak považoval za nepřesvědčivý závěr Posudkové komise vycházející jen z lékařských zpráv, že žalobce nebyl v oblasti základních životních potřeb mobilita a orientace uznán neschopným tyto potřeby zvládat, zejména pokud nebyl přítomen při přezkumu jeho zdravotního stavu. Kritéria pro posuzování základních životních potřeb mobility a orientace byla v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), ve znění pozdějších předpisů, a krajský soud dospěl k závěru, že podle těchto kritérií nebylo postupováno.

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností ze dne 27. 3. 2014 proti nadepsanému rozsudku Krajského soudu v Brně a pro nezákonnost [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] navrhuje zdejšímu soudu jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel prvně nesouhlasí s tvrzením, že sociální šetření provedené sociální pracovnicí nemůže mít dostatečnou vypovídající hodnotu. Sociální pracovník provádějící šetření podle ustanovení § 109 zákona o sociálních službách neposuzuje zdravotní stav účastníka řízení a zjišťuje jen důležité informace z jeho přirozeného prostředí; závěry takového šetření jsou podle § 25 odst. 3. jmenovaného zákona zákonnými podklady pro posouzení stupně závislosti. Stěžovatel dále napadá tvrzenou nepřesvědčivost posudku z důvodu nepřítomnosti žalobce při jednání, protože podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, sp. zn. 4 Ads 82/2011, je přesvědčivost posudku kategorií nezávislou na přítomnosti posuzovaného při jednání posudkové komise. Žalobce neprojevil zájem účastnit se osobně jednání posudkového lékaře či posudkové komise a od posudkové komise obdržel dopis, že bude jeho zdravotní stav posouzen bez jeho osobní přítomnosti na základě dostatečně doložené spisové dokumentace.

pokračování

Žalobce zároveň vyslovil zájem na osobní účasti při projednávání svého zdravotního stavu až v žalobě. Správní řízení bylo vedeno v intencích správního řádu a správní spis nevykazuje známky toho, že by žalobci nebylo umožněno uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. Stěžovatel dále hodnotí rozhodnutí ze dne 31. 7. 2013, čj. MPSV-UM/7860/13/9S-ZLK, za souladné s § 68 odst. 3 správního řádu. Samotný posudek je srozumitelný, jeho závěry nebyly zpochybněny jinými posudky a posudek vydaný okresní správou sociálního zabezpečení není podkladem pro účely odvolacího řízení. Stěžovatel také uvedl, že není oprávněn hodnotit postup lékaře okresní správy sociálního zabezpečení. V rámci odvolacího řízení navštívili členové posudkové komise místo pobytu žalobce; závěry z této návštěvy jsou uvedeny v posudku a v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele. Posudková komise ze zdravotní dokumentace a z návštěvy navíc zjistila, že stěžovatel potřebuje pomoc při základní životní potřebě – stravování. Stěžovatel závěrem uvádí, že z provedených důkazů zdravotní dokumentací ošetřujícího lékaře, výsledků sociálního šetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře lze mít za prokázané, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr. Stěžovatel pak z posudku vycházel jako z úplného a přesvědčivého podkladu pro vydání rozhodnutí.

[5] Žalobce ke kasační stížnosti stěžovatele uvádí, že ji nepožaduje za věrohodnou a přesvědčivou v důkazech, a proto navrhuje její zamítnutí a potvrzení rozsudku krajského soudu. Podaná kasační stížnost je formulářovým podáním, je účelová a poškozuje žalobcovu osobu. Žalobce žádal telefonicky o účast na jednání Posudkové komise a v odpovědi mu bylo vždy řečeno, že jeho přítomnost není potřebná. Stěžovatelem zmíněná návštěva posudkové komise v místě bydliště žalobce pak spočívala toliko v návštěvě „*důchodkyně, která sepsala pět bodů mé mobility, co zvládám s pomocí členů rodiny, a po 10 minutách odešla*“. Žalobce proto považuje tvrzení stěžovatele ohledně této návštěvy za lživé.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen zaměstnancem s doloženým vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Při posuzování případu vycházel zdejší soud z následujících podstatných skutečností, které zjistil ze správního spisu:

[9] Žalobce podal dne 29. 8. 2012 u Úřadu práce žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.

[10] Záznamem ze dne 1. 10. 2012 popsala sociální pracovnice průběh sociálního šetření u žalobce dne 20. 9. 2012. Žalobce se pohyboval po bytě za pomoci jedné francouzské hole, po dvoře za pomoci dvou francouzských holí nebo chodítka a sdělil, že nekontrolovatelně padá. Sedět mohl pouze na sedátkách určité výše, jinak dostával křeče do dolních končetin. Horní končetiny byly v pohybu omezeny a žalobce v nich měl třes. Stravu si sám nepřipravil a bylo jí často nutno mixovat. Žalobce se najedl sám, ale nebyl schopen přenést tekuté jídlo. Ranní

hygienu zvládal vyjma koupání, stříhání nehtů, holení a očištění se po záchodě. Na užívání léků dohlížely jeho manželka a dcera.

[11] Posudkem ze dne 4. 3. 2012 neuznala lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště žalobce osobou, která by byla závislá podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách na pomoci jiné fyzické osoby. Zdravotní stav žalobce byl sice dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) jmenovaného zákona, ale žalobce byl schopen zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Žalobce nezvládal toliko základní životní potřeby v oblasti osobních aktivit a péče o domácnost [§ 9 odst. 1 písm. h) a j) tamtéž], a proto nebyl osobou, která by nebyla schopna zvládat alespoň tři nebo čtyři základní životní potřeby. Posudková lékařka k uvedenému závěru dospěla ze zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky ze dne 5. 10. 2012, neurologického vyšetření ze dne 2. 10. 2012, propouštěcí zprávy Neurologické kliniky FN Olomouc, kde byl žalobce hospitalizován od 11. 10. 2012 do 20. 10. 2012, a ze záznamu o sociálním šetření. Žalobcův nepříznivý zdravotní stav vycházel z idiopatické Parkinsonovy choroby, axonálnědemyelinizační neuropatie dolních končetin a chronického algického polytopního páteřního syndromu.

[12] Přípisem ze dne 6. 3. 2013 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí. Dne 11. 3. 2013 se žalobce s podklady seznámil a následně Úřad práce dne 18. 3. 2013 vydal rozhodnutí č. j. MPSV-UP/289921/13/AIS-ZDP, kterým žalobci nepřiznal průkaz osoby se zdravotním postižením.

[13] V řízení o odvolání vydala Posudková komise dne 13. 6. 2013 zdravotní posudek, podle něhož žalobce nebyl osobou, která by nebyla schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a zároveň podle § 8 zákona o sociálních službách nebyl osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoba. Žalobcův zdravotní stav byl dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) uvedeného zákona. Žalobce ale nebyl schopen zvládat oproti požadovaným třem až čtyřem základním životním potřebám toliko dvě základní životní potřeby v oblasti osobní aktivity a péče o domácnost [§ 9 odst. 1 písm. a) a b) tamtéž]. Posudková komise vycházela ze spisu žalovaného a ze spisu lékařské posudkové služby Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště. Hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo neurologické postižení – idiopatická Parkinsonova nemoc, recidivující bolesti páteře, neuropatie dolních končetin a začínající kognitivní deficit v rámci neurovegetativního onemocnění. Stav žalobce byl stabilizovaný, měl lehce sníženou mimiku, byl kolísavě zpomalený a pohybově chudý. Žalobce byl bez poruch motoriky a obtíže měl pouze při zahajování pohybu. Třes nebyl u žalobce prokázán a hybnost dolních i horních končetin byla bez omezení. Svalová síla byla v normě bez poruchy úchopu. Na páteři byly reflexní spasmy a blokády páteře. Žalobce se pohyboval samostatně kratšími kroky a s nezamýšleným pohybem projevujícím se zejména na levé horní končetině; po bytě se pohyboval s oporou jedné francouzské hole, po dvoře s oporou dvou nebo chodítka. Posudková komise neměla z výše uvedeného za prokázané těžké poruchy funkce nosného pohybového aparátu ve smyslu těžkých paretických postižení, těžkého omezení funkce kloubů nebo páteře. Žalobce byl dále plně orientovaný, nebyla narušena jeho paměť a počínající kognitivní deficit se od nasazení medikace nehoršil. Zrak byl korigován brýlemi, sluch měl žalobce bez postižení, byl schopen čtení, psaní a podle neurologické dokumentace byla jeho řeč normální, pouze lehce trhaná. Posudková komise proto nezjistila u žalobce ani těžkou duševní nebo smyslovou poruchu, která by omezovala orientaci nebo komunikaci. Žalobce nebyl projednání přítomen a Posudková komise uvedla, že žalobci dne 20. 5. 2013 zaslala sdělení o zamýšleném projednání zdravotního stavu v jeho nepřítomnosti.

[14] V doplňujícím posudku ze dne 19. 7. 2013 Posudková komise zohlednila novou neurologickou zprávu ze dne 14. 2. 2013 a dospěla k závěru, že od posudkového zhodnocení

pokračování

ze dne 13. 6. 2013 nedošlo k zásadní změně, která by měla vliv na posouzení zdravotního stavu žalobce.

[15] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/7860/13/9S-ZLK, sp. zn. SZ/454/2013/9S-ZLK, zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce; vycházel při tom z posudků zpracovaných Posudkovou komisí. Posudková komise zasedala v řádném složení a stěžovatel neměl důvod mít o posudkovém závěru pochybnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel předně napadá názor krajského soudu, podle něhož měl být žalobce přítomen zasedání Posudkové komise při přezkumu jeho zdravotního stavu. Žalobce navíc neprojevil o účast na zasedání Posudkové komise žádný zájem. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zaměřil na otázku, zdali bylo povinností Posudkové komise přizvat žalobce k projednání jeho zdravotního stavu a jak se nepřítomnost žalobce při posudkovém zasedání mohla projevit na kvalitě a zákonnosti posudku.

[18] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011 – 44, (všechny rozsudky jsou dostupné na: www.nssoud.cz), zaujal názor, že přesvědčivost posudku je „[...] kategorií nezávislou na tom, zda byla posuzovaná osoba fyzicky přítomna jednání posudkového orgánu, či nikoliv. Aby mohl být posudek přesvědčivý, musí se srozumitelně a bez vnitřních rozporů vypořádat se všemi relevantními skutečnostmi a jeho závěry nesmí být zpochybněny obsahem jiného posudku nebo lékařské zprávy,“ dále pak: „[...] přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu.“

[19] Pro nyní řešený případ je proto podstatné, že bylo přípustné provést posudkové zasedání i bez přímé přítomnosti žalobce za podmínky, že vzniklý posudek vycházel ze zákonných podkladů ve smyslu ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (srovnej rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53), byl úplný, dostatečně přesvědčivý a nebyl vnitřně rozporný. Posudkové komise proto nemusela pochybit, pokud žalobce nebyl přítomen. S ohledem na uvedené kvalitativní požadavky musela ale zhodnotit zdravotní stav žalobce takovým způsobem, aby bylo z vytvořeného posudku možné jednoznačně poznat naplnění zákonných kritérií pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Zároveň, pokud se žalobce výslovně domáhal účasti na posudkovém jednání, bylo na Posudkové komisí, aby mu buď účast umožnila, nebo se dostatečně přesvědčivě vypořádala se zamítnutím jeho žádosti. Pohledem tohoto dílčího závěru posuzoval zdejší soud další kasační námítky.

[20] Stěžovatel dále nezastává názor, že posudek nebyl přesvědčivý. Krajský soud totiž odmítl skutečnost, že Posudková komise bez bližšího odůvodnění přijala podkladovou dokumentaci za dostatečnou k projednání žalobcovu zdravotního stavu bez jeho přítomnosti. Navíc základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace Posudková komise, podle názoru krajského soudu, neposoudila v souladu s vyhláškou č. 505/2006 Sb.

[21] Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře zastává názor, že posouzení zdravotního stavu je věcí odborně-medicínskou, k níž nemají soudy potřebné odborné znalosti, a proto vždy vychází z vyjádření subjektů, které ony znalosti mají. Z tohoto důvodu soudy kladou při hodnocení posudků zvýšený důraz na jejich jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013 - 34).

[22] Podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek, ve znění účinném do 30. 11. 2012, [p]řůkaz osoby se zdravotním postižením uvedený v odstavci 1 náleží též osobě starší 1 roku, která z důvodu

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace nebo je uznána závislou na pomoci jiné osoby podle zákona o sociálních službách.

[23] Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách *[o]soba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.*

[24] Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách *[p]ři posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.* Podrobný způsob hodnocení jednotlivých základních životních potřeb je pak vymezen v prováděcí vyhlášce č. 505/2006 Sb.

[25] Nejvyšší správní soud zhodnotil lékařský posudek Posudkové komise po stránce naplnění zákonných požadavků a dospěl k závěru, že stěžovatelova námitka není důvodná. Posudková komise při posuzování žalobcovu schopnosti vykonávat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace zjevně vycházela pouze z § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., která stanoví kritéria pro posuzování neschopnosti zvládat některou ze základních životních potřeb. Jmenovaná vyhláška je ale od 1. 1. 2012 novelizována vyhláškou č. 391/2011 Sb., jež zavedla ustanovení § 2a, podle kterého *[p]okud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.* Změnu platné právní úpravy reflektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32, podle něhož nezvládnutí jedné z dílčích aktivit vymezených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. je podmínkou dostačující k tomu, aby byl žadatel uznán osobou neschopnou zvládat příslušnou základní životní potřebu. Pokud je pak ze zjištěného skutkového stavu patrné, že žadatel nezvládá alespoň jednu z dílčích aktivit, a přesto není uznán osobou nezvládající příslušnou základní potřebu, je na Posudkové komisi, aby tento zjevný rozpor přesvědčivě odůvodnila s ohledem na další skutková zjištění. V nyní posuzovaném případě se ale Posudková komise omezila při posuzování žalobcovu mobility a orientace bez bližšího zdůvodnění pouze na konstatování, že „[...]neměla z výše uvedeného za prokázané těžké poruchy funkce nosného pohybového aparátu ve smyslu těžkých parietických postižení, těžkého omezení funkce kloubů nebo páteře,“ a „[...]nezjistila u žalobce ani těžkou duševní nebo smyslovou poruchu, která by omezovala orientaci nebo komunikaci“. Z tohoto závěru nelze dovodit žalobcovu schopnost zvládat dílčí aktivity podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., které mají vliv na posouzení neschopnosti zvládat základní životní potřebu (§ 2a tamtéž). Uvedený závěr navíc je zpochybněn i shora citovanými zjištěními sociálního šetření.

[26] Kromě výše uvedeného zdejší soud shledal rozpor i mezi skutkovým stavem zjištěným sociálním šetřením ze dne 20. 9. 2012 a oběma posudky, a to v oblasti základní životní potřeby stravování. Záznam sociálního šetření o žalobci uvádí, že „[s]travu si sám nepřipraví, sdělil, že ani nepokrájí. Stravu je často nutno mixovat, protože má potíže s polykáním. Nají se sám. Tekuté jídlo nepřenesé“, a schopnost stravování je podle písm. d) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. vymezena jako *[...]stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.* Stěžovatel uvádí, že Posudková komise tuto základní životní potřebu v posudku zohlednila po návštěvě žalobce. Toto tvrzení neodpovídá ale žádnému z posudků a nelze ho ani nalézt v rozhodnutí stěžovatele, kde se opakovaně uvádí, že žalobce nezvládá pouze základní životní potřeby osobní aktivity a péče o domácnost, ostatní zvládá (s. 4). Zmíněná osobní návštěva žalobce Posudkovou komisí v řádném složení pak není ve spisech ničím doložena a žalobce tuto návštěvu navíc rozporuje.

pokračování

[27] Na základě výše uvedeného dospěl zdejší soud k závěru, že Posudková komise dostatečně nezohlednila požadavek ustanovení § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. posuzovat zvládnutí základní životních potřeb mobility a orientace skrze dílčí aktivity vymezené v příloze č. 1 citované vyhlášky. Zároveň se Posudková komise nezabývala v odůvodnění svého posudku otázkou základní životní potřeby stravování, když se nevypořádala s částí skutkových zjištění, která byla výsledkem sociálního šetření. Žalobce se navíc neúčastnil jednání posudkové komise a ze spisu není jasné, zdali se ho nechtěl zúčastnit (tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti), nebo nebyl pozván a zpráva o konání posudkového zasedání byla toliko formálním sdělením, které *a priori* nepočítalo s jeho účastí (žalobcovo vyjádření). Nejvyšší správní soud proto považuje rozhodnutí stěžovatele dílem za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dílem v rozporu se zjištěným skutkovým stavem [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[28] Stěžovatel dále brojí proti závěru krajského soudu, kterým zpochybnil vypovídající hodnotu sociálního šetření ze dne 20. 9. 2012 z důvodu jeho vedení sociální pracovnící, nikoli posudkovým lékařem. Nejvyšší správní soud posoudil záznam ze dne 1. 10. 2012 o provedeném sociálním šetření a dospěl k závěru, že sociální šetření proběhlo v souladu se zákonnými požadavky. Sociální šetření provedl sociální pracovník (§ 25 odst. 1 ve spojení s § 109 zákona o sociálních službách) a záznam o sociálním šetření byl podkladem pro posudek lékařky okresní správy sociálního zabezpečení (§ 25 odst. 3 tamtéž). Stěžovatelova námitka je proto důvodná a krajský soud v rozporu se zákonem požadoval vyšší kvalifikaci osoby provádějící sociální šetření. Napadené nesprávné právní posouzení ale není natolik podstatné, aby bylo důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu. Výše uvedená pochybení stěžovatele jsou totiž natolik závažná, že by krajský soud i v případě pomnutí této chybné právní interpretace musel dojít ve svém rozhodnutí ke stejnému závěru.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel vycházel z posudku, aniž by prověřil jeho kvalitu a zohlednil všechny skutečnosti podstatné pro vydání rozhodnutí. Posudková komise pak v posudku neposoudila zdravotní stav žalobce způsobem stanoveným zákonem. Krajský soud z těchto důvodů postupoval správně, když rozhodnutí stěžovatele podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnul.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud podle ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl ve věci neúspěšný a navíc mu v projednávané věci náhrada nákladů nepřísluší (§ 60 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce pak náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu